

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/304/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3716205623
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3716205623.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2, Bratislava, adresa na doručovanie: Krajské riaditeľstvo PZ, Jilemnického 1, Trenčín, proti žalovanému F. V., bytom O. S. č. XXX, zastúpený JUDr. Oľgou Hlucháňovou, bytom K dolnej stanici č. 17, Trenčín, o zaplatenie sumy 4.117,43 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 29.júna 2017, č.k. 9C/54/2016-102, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok prvej inštancie v napadnutej zamietavej časti ako aj v časti týkajúcej sa náhrady trov konania **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 4.117,43 eur od 24.04. do 26.04.2016 zastavil. Vo zvyšku žalobu zamietol a vyslovil, že žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 4.117,43 eur s príslušenstvom na základe protiprávneho konania žalovaného spočívajúce v kladení aktívneho odporu a fyzického útoku na verejného činiteľa, pri ktorom utrpel príslušník policajného zboru úraz, za ktorý mu bola priznaná náhrada za bolesť vo výške 1.716,- eur na základe lekárskeho posudku a zároveň mu bola vyplatená dávka úrazového zabezpečenia vo výške 2.401,43 eur.

3. Súd prvej inštancie po právnej stránke svoje rozhodnutie v časti zastavenia konania odôvodnil ust. § 144, § 145 CSP a ďalej podľa ust. § 114 ods. 5 zák.č. 328/2002 Z.z. s tým, že nakoľko žalobca po začatí pojednávania zobral žalobu s časti úroku z omeškania späť a žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby súhlasil, súd konanie v tejto časti zastavil v súlade s § 145 ods. 2 CSP.

4. Žalobca si voči žalovanému ďalej uplatnil nárok na regresnú náhradu podľa § 114 ods. 5 zák.č. 328/2002 Z.z.. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca je služobným úradom poškodeného L. O., ktorý je príslušníkom policajného zboru. Medzi stranami bola sporná výška škody a priebeh úrazového deja. Žalobca na to, aby bol v konaní úspešný musel preukázať, že ku škode, ktorá mu vznikla výplatou dávok definovaných v § 114 ods. 5 cit. zákona došlo v dôsledku zavineného protiprávneho konania žalovaného. Povinnosťou žalobcu bolo preukázať to, že bol žalovaný, ktorý svojím konaním pri zákroku v herni Carmi dňa 17.08.2015 spôsobil poškodenému O. zlomeninu štvrtej záprstnej kosti tak, ako to vyplýva z lekárskeho správ. Žalobca svoj nárok na regresnú náhradu vyvodzoval z tej skutočnosti, že poškodený L. O. ako policajt utrpel úraz v dôsledku toho, že žalovaný pri nasadzovaní pút uhol svojou rukou, načo poškodený pravou rukou narazil do kresla. V konaní bol predložený dôkaz znalecký posudok MUDr. Pavla Mičiaka č. 11/2017, ktorému znaleckému posudku súd uveril. Okrem toho žalobca

sám žiadnym spôsobom nespochybnil závery znalca. Zo znaleckého posudku je zrejmé, že v čase vzniku úrazu musel mať poškodený L. O. zovretú päsť. Z vykonaného dokazovania vyplýva aj to, že k úrazu došlo v dôsledku nárazu tejto zovretej päste do tvrdého predmetu skutočne takýmto tvrdým predmetom mohla aj neočalúnená časť kresla. Na to, aby bolo možné považovať žalovaného za škodcu by bolo potrebné preukázať, že k narazeniu zovretej pästi poškodeného do neočalúnenej časti stoličky, následkom ktorého bolo spôsobenie škody zlomeniny štvrtej záprstnej kosti pravej ruky, došlo konaním žalovaného. Táto súvislosť v konaní preukázaná nebola. Preto súd dospel k záveru, že nie je daný predpoklad vzniku nároku na náhradu škody, protiprávne konanie a logicky ani príčinná súvislosť.

5. Z výpovede svedkov O. a H. vyplýva, že žalovaného chytili, položili ho na zem. Je pritom všeobecne známe, že pri prekonávaní aktívneho odporu predvádzaného sa policajti pred nasadením pút najskôr snažia dostať predvádzaného do polohy ležmo na bruchu, nakoľko v takejto polohe je človek najmenej schopný brániť sa. Ak človek leží na bruchu, voľnosť pohybu jeho rúk je značne obmedzená v porovnaní so situáciou, keď napríklad stojí alebo leží na chrbte. Uvedené sa prejavuje nepochybne aj tak, že sila, ktorú takýto ležiaci človek môže svojimi rukami vyvinúť je menšia ako sila rúk stojaceho človeka. Keďže ruky človeka ležiaceho na bruchu sú schopné vyvinúť omnoho menšiu silu ako v prípade, ak človek stojí, podľa názoru súdu nie je možné, aby žalovaný potiahol poškodenému ruku takou silou, aby táto sila spôsobila zlomenie štvrtej záprstnej kosti. Pokiaľ ide o silu, ktorú mohol žalovaný vyvinúť, súd poukazuje aj na to, že žalovaný bol v tom čase opitý, čo mu určite na sile nepridalo. Navyše poškodený O. držal ľavé oko pút, aby ho mohol nasadiť na ľavú ruku žalovaného a pravou rukou putá pridržiaval tak, aby dokázal nasadiť aj na ľavú ruku. Sám poškodený pôsobil na pravú ruku žalovaného silou, ktorá ho výrazne obmedzovala v tom, aby pravou rukou vyvinul silu potrebnú na vznik daného úrazu. Je potrebné prisvedčiť obrane žalovaného, že pri danom druhu žaloby je potrebné tvrdiť a následne preukázať ako presne ku vzniku škody došlo. Práve na základe výsledkov znaleckého dokazovania žalobca pripustil, že k poškodeniu zdravia policajta O. mohlo dôjsť i pri použití donucovacieho prostriedku - úderu v podstate dôvodiac, že pre úspech žalobcu v spore je dôležitá skutočnosť, že použitie donucovacieho prostriedku bolo vyhodnotené ako opodstatnené. Týmto žalobca sám spochybnil svoje tvrdenie, že k vzniku škody došlo spôsobom, ktorý žalobca tvrdil od počiatku.

6. Žalobca síce preukázal, že vyplatil L. O. žalovanú sumu titulom dávok sociálneho zabezpečenia, resp. náhrad služobného platu v súvislosti so služobným zákrokom voči žalovanému dňa 17.08.2015, avšak nepreukázal to, že tieto dávky vyplatil v dôsledku zavineného protiprávneho konania žalovaného a preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný a preto v zmysle § 255 ods. 1 CSP mu priznal súd nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

7. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a to proti výroku, ktorým bol bola jeho žaloba zamietnutá a voči výroku o náhrade trov konania. Poukázal na tú skutočnosť, že žalobca si svojim návrhom uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla vyplatením dávok úrazového zabezpečenia policajtovi, ktorý utrpel služobný úraz v dôsledku protiprávneho konania žalovaného spočívajúceho v kladení aktívneho odporu. L. O., teda poškodenému policajtovi bola dávka úrazového zabezpečenia, konkrétne náhrada za bolesť vyplatená na základe lekárskeho posudku MUDr. Rajmunda Szikoru, pričom všetky podklady boli prekontrolované v zmysle zák.č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov. V prvostupňovom konaní boli vypočítané zakročujúci policajti, teda poškodený policajt a S. H., ktorí svojim výpoveďami potvrdili protiprávnosť konania žalovaného ako aj zavinenie úrazu poškodeného policajta zo strany žalovaného. Rovnako aj svedkyňa škodovej udalosti O. S., ktorá privolala policajnú hliadku, pretože si nevedela dať rady so žalovaným. Tento v stave opitosti sa v bare správal vulgárne, pričom poškodil zariadenie baru. Týmto výpoveďami boli preukázané základné predpoklady pre vyvodenie zodpovednosti žalovaného za poškodenie zdravia zakročujúceho policajta L. O. a to protiprávne konanie žalovaného (neuposlúchnutie výzvy verejného činiteľa a kladenia aktívneho odporu) ako aj príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a spôsobenou škodou - ujmom na zdraví, teda zlomenine záprstnej kosti u policajta došlo pri použití donucovacích prostriedkov, ktoré boli policajtom použité na prekonanie aktívneho odporu. Na tieto skutočnosti, ktoré z vykonaného dokazovania vyplynuli súd v konaní neprihliadol. Súd nezobral do úvahy samotné priznanie žalovaného, že barmanke nemohol zaplatiť škodu, keďže nemal peniaze a nemohol jej na vyžiadanie predložiť občiansky preukaz, keďže ho nemal, že bol v čase škodovej udalosti opitý a vulgárny. V priebehu konania sa vykonávalo dokazovanie predkladaním dôkazného materiálu, ktoré nesúviselo so škodovou udalosťou, napr. výsluch tety žalovaného, ktorá ho videla niekoľko hodín po škodovej udalosti. Znalec MUDr. Mičiak skonštatoval, že k zlomenine záprstnej kosti nemohlo dôjsť pri zakladaní pút, ani pri narazení do stoličky, ale nárazom zovretej päste do tvrdého objektu. Na základe týchto záverov znaleckého posudku súd žalobu zamietol, pričom nevzal do úvahy všetky ostatné dôkazné prostriedky a to výpovede poškodených policajtov, lekárskeho posudku posudzujúceho lekára, kontrolu

posudkového lekára a ďalšie listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise. Policajt utrpel služobný úraz pri vykonávaní služobného zákroku proti žalovanému. Podľa znalca k zlomenine došlo nárazom zatvorenou pästou do tvrdého objektu, pričom nikde nie je uvedené, že úder musel byť silný, takže konštatovanie súdu v odôvodnení rozsudku o sile, ktorú žalovaný vyvíjal v polohe ležmo a ktorá nemohla mať za následok zlomeninu kosti považuje za sugestívny a ničím nepodložený názor a teda za nesprávne skutkového zistenie. Navyše opitý človek je agresívny a jeho agresivita sa prejavuje vyvíjaním značnej fyzickej sily prejavujúcej sa vyvíjaním negatívnej energie. Takýto človek je ťažko zvládnuteľný a je nutné na prekonanie jeho aktívneho odporu použiť fyzickú silu, v tomto prípade použite donucovacích prostriedkov. Žalobca si splnil svoju povinnosť preukázať to, že žalovaný svojim protiprávnym konaním kladením aktívneho odporu pri služobnom zákroku proti jeho osobe spôsobil poškodenému policajtovi zlomeninu štvrtej záprstnej kosti a teda sa nestotožňuje s názorom súdu, že tu nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a zranením poškodeného policajta. Žalobca znalecký posudok nespochybnil, nakoľko tento nijakým spôsobom nevyvrátil zodpovednosť žalovaného za zranenie policajta, len určil spôsob možného vzniku zranenia policajta úderom zavretej päste na tvrdý objekt. A takýmto spôsobom mohlo dôjsť k zraneniu policajta len pri použití donucovacích prostriedkov. Mal preto za to, že bolo preukázané protiprávne konanie žalovaného, ktoré spočívalo v kladení aktívneho odporu a fyzického útoku na verejného činiteľa. Mal preto za to, že pokiaľ bol súd toho názoru, že k zraneniu policajta nedošlo nárazom o čalunenú stoličku, ale iným spôsobom, pričom tento spôsobom zranenia bol dôkazným prostriedkom preukázaný, mala sa s touto skutočnosťou vysporiadať a zistiť skutočný stav vecí. Rovnako nesúhlasil s výrokom súdu o priznaní nároku žalovaného na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pretože uloženie povinnosti uhradiť náhradu trov konania, ktorý sa správal vulgárne protiprávne a nerešpektoval výzvy verejného činiteľa by bolo v rozpore so základnými princípmi súdneho procesu. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel, prípadne ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

8. K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania. Poukázal na protiprávnosť jeho konania spočívajúcu v tom, že nemal pri sebe preukaz totožnosti a mal byť vulgárny a policajtom nadával nemá nič spoločné s tým, že si pán O. zlomil ruku. Ak by sa bol dopustil fyzického útoku na verejného činiteľa, malo by takéto konanie trestnoprávne následky, čo by zakročujúci policajti neopomenuli urobiť. Kladením aktívneho odporu sa súd prvej inštancie dôkladne zaoberal. Existencia príčinnej súvislosti pre vznik práva na náhradu škody je nevyhnutná. Ak nie je daná príčinná súvislosť nevzniká zodpovednosť za škodu. V teórii aj súdnej praxi sa vychádza z toho, že nestačí pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, ale je potrebné vždy zabezpečiť dôkaz existencie (R28/80). Nestačí teda iba konštatovanie, že k úrazu policajta došlo v súvislosti s jeho zatýkaním, ani to nie je bezpečne preukázané, ale povinnosťou žalobcu bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že k úrazu došlo tým spôsobom ako v žalobe a v ďalšom konaní uvádzal. Znalec viackrát predvolal L. O., aby podal vlastné vysvetlenie v priebehu úrazového deja, ale tento na predvolanie nereagoval a k znalcovi sa nedostavil. Aj takýto postoj dokrešľuje celkový obraz udalostí. K zraneniu O. došlo úderom jeho ruky do jeho tváre práve spôsobom ako popísal znalec, teda boxerským úderom. Žiadal teda, aby sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie ohľadom tej skutočnosti, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno na preukázanie jeho zodpovednosti za úraz, ktorý utrpel policajt a tým aj za škodu, ktorá vznikla žalobcovi a je žalobou uplatnená. Rozhodnutie o náhrade trov konania zodpovedá procesnému výsledku konania na súde prvej inštancie a preto je ho potrebné považovať za vecne správne.

9. Žalobca sa k podanému vyjadreniu ďalej písomne nevyjadril.

10. Krajský súd ako súd odvolací viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v súlade s § 379 a § 380 ods. 1 CSP preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu dôvodné nie je a preto je potrebné rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

11. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie žalobného návrhu na priznanie náhrady škody žalobcovi. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správne právne závery o tom, že v prejednávanej veci je síce pravdou, že zamestnanec žalobcu utrpel škodu pri služobnom zákroku proti žalovanému, rovnako tiež preukázal výšku vzniknutej škody, ktorá vznikla vyplatením dávok nemocenského poistenia a náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, na vec aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, ktoré aj správne vyložil a uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu a náležite sa v súlade s § 220 ods. 2 CSP vysporiadal s

rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán.

12. K námietke žalobcu vo vzťahu k posúdeniu príčinnej súvislosti medzi úrazom poškodeného a vzniknutou škodou, odvolací súd dodáva. Základnými predpokladmi občianskoprávnej zodpovednosti je porušenie právnej povinnosti, vznik škody a existencia príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody, ako aj zavinenia. Prvé tri predpoklady sú objektívneho charakteru. Dôkazné bremeno ohľadne nich leží na poškodenom. Zavinenie je subjektívnej povahy a jeho existencia sa vo forme nevedomej nedbanlivosti predpokladá. Naopak škodca preukazuje, že škodu nezavinil. Hovorí sa preto o objektívnosti založenej na prezumovanom zavinení. Ak právna norma vyžaduje existenciu úmyselného konania, úmysel preukazuje v súdnom konaní poškodený.

13. Základným predpokladom zodpovednosti za škodu je porušenie právnej povinnosti, teda protiprávny úkon. Právna teória vykladá protiprávny úkon ako prejav ľudskej vôle, či už komisívny alebo omisívny, ktorý je v rozpore s objektívnym právom. Takýto rozpor je protiprávny bez ohľadu na úmysel, či nedbanlivosť, teda zavinenie. Nie je rozhodujúce o aké predpisy objektívneho práva, prípadne akého právneho odvetvia ide. Porušenie právnej povinnosti môže spočívať v konaní, či už aktívnom, pozitívnom alebo v opomenutí pokiaľ existovala povinnosť určitým spôsobom konať. Ak došlo k spáchaniu trestného činu, je takéto konanie vždy protiprávnym úkonom. Naopak v prípade, ak nejde o trestný čin, nie je vylúčené, že môže ísť o protiprávny úkon. K pojmovému vymedzeniu protiprávneho úkonu nie je nutné, aby jeho sprievodným javom, prípadne následkom bola škoda. Škoda ako ďalšia kategória zodpovednosti za škodu môže existovať aj popri alebo bez protiprávneho úkonu. Nie je rozhodné, či konajúca osoba vedela, že porušuje právnu povinnosť, či ju chcela alebo nechcela porušiť, prípadne, či chcela alebo nechcela spôsobiť škodu. To je otázka, čo nie je pojmovým znakom protiprávneho úkonu. Okrem toho je protiprávnym úkonom aj úkon, ktorým sa právna norma obchádza v zmysle § 39 OZ. Porušenie právnej povinnosti ako predpoklad občianskoprávnej zodpovednosti sa neprezujeme, ale musí byť poškodeným preukázané. V súdnom konaní je potom úlohou žalobcu preukázať, že došlo k určitému skutku, z ktorého je dovodzovaná zodpovednosť žalovaného za protiprávny úkon. Posúdenie, či preukázaný skutok je protiprávnym konaním, je posúdením právnym, ktoré patrí súdu. Poškodený preukazuje skutkové okolnosti, ktoré po právnej stránke hodnotí súd.

14. Ďalším predpokladom zodpovednosti je vznik, teda existencia škody, pričom škoda je vykladaná ako ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorá je objektívne vyjadrená všeobecným ekvivalentom, teda peniazmi.

15. Tretím predpokladom občianskoprávnej zodpovednosti za škodu je objektívna existencia príčinnej súvislosti, t.z. kauzálneho nexu medzi porušením právnej povinnosti, teda protiprávnym úkonom ako príčinou a škodu vrátane jej rozsahu a jeho následkom. Existencia príčinnej súvislosti je nevyhnutná bez ohľadu na to, či ide o zodpovednosť založenú na zavinení alebo zodpovednosť objektívnu. Nestačí teda púha pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej existenciu; príčinnú súvislosť je potrebné vždy preukázať. Hľadisko časovej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti škodcu a skutkovou udalosťou, z ktorej vznikla škoda nie je samé o sebe rozhodujúce. Vecná súvislosť príčiny a následku je rozhodujúca, zatiaľ čo časová súvislosť napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. Existencia príčinnej súvislosti nemôže byť riešená všeobecne, ale vždy len v konkrétnych súvislostiach, čo je prejednávaný prípad. V každom konkrétnom prípade je preto nutné skúmať, či medzi skutočnosťami, ktoré môžu predstavovať predchádzajúcu príčinu vzniku škody, možno identifikovať aj protiprávny úkon. Medzi protiprávnym úkonom a škodou musí existovať vzťah príčiny a následku. Ak existuje vo vzťahu ku škode niekoľko relevantných príčin je treba zistiť, vyhodnotiť ich vplyv a odstupňovanie vo vzťahu k následku, teda ku škode. Príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej úvahy obvyklého chodu veci a skutočností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne sa musí preukázať, že škoda by nebola nastala bez tejto príčiny. Pri škode na zdraví ide o zistenie, či protiprávny úkon, teda škodová udalosť, objektívnej zodpovednosti bol vyvolávajúcim činiteľom poškodenia zdravia. Otázka príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a konkrétnou škodou je otázkou skutkovou. Súd zisťuje jej existenciu a vyriešenie tejto otázky nemožno uložiť znalcovi, avšak ten môže poskytnúť odborné podklady, z ktorých súd pri zisťovaní skutkového stavu veci vychádza. Právnym posúdením je potom vymedzenie akou ujmom ako následkom a akou skutočnosťou ako príčinou tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zistená. Pri posúdení vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda, majetková ujma, za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného pokiaľ vznikla a konkrétnym konaním škodcu, ak je protiprávne sa zisťuje príčinná súvislosť.

16. V prejednáwanej veci súd prvej inštancie založil svoje zamietavé rozhodnutie práve na nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi vznikom škody na strane poškodeného a protiprávnym konaním zo strany

žalovaného. V prejednávanej veci sú podstatné a dôležité závery znaleckého posudku, kedy úlohou znalca v prejednávanej veci bolo zodpovedať, či možno jednoznačne a s istotou konštatovať, že k úrazu príslušníka PZ L. O. spočívajúceho v zlomenine štvrtej záprstnej kosti pravej ruky mohlo dňa 17.08.2015 dôjsť narazením ruky do barovej stoličky, alebo či alternatívne k tomuto zraneniu mohlo dôjsť úderom päšťou vedeného proti určitému objektu, prípadne neodpornou nešikovnou manipuláciou policajta pri zakladaní zabezpečovacích pút tretej osobe a aká vysoká pravdepodobnosť týchto príčin je vznik úrazu. Na túto otázku znalec odpovedal tak, že po preštudovaní zdravotnej a spisovej dokumentácie spolu s fotodokumentáciou konštatuje, že k zlomenine štvrtej záprstnej kosti pravej ruky došlo nárazom zatvorenou päšťou do tvrdého objektu s pravdepodobnosťou blížiacou sa takmer sto percentnej istote. Mechanizmus vzniku poranenia pri zakladaní pút vylučuje. Pri narazení do barovej stoličky (vo fotodokumentácii ide o čalunenú stoličku) taktiež vylúčil. Úder bol vedený jednoznačne zatvorenou päšťou na tvrdý objekt, pričom ide o tzv. boxerskú zlomeninu.

17. V náväznosti na vyššie uvedené potom možno konštatovať, že v prejednávanej veci síce bolo preukázané protiprávne správanie sa žalovaného, v dôsledku ktorého musela byť zavolaná policajná hliadka. Rovnako bolo preukázané, že službukonajúci policajt voči žalovanému vykonal zákrok, avšak nebolo preukázané, že vznik škody a to v prejednávanej veci zlomenina štvrtej záprstnej kosti pravej u zakročujúceho policajta došlo v priamej príčinnej súvislosti s protiprávnym správaním sa žalovaného. Nedostatok preukázania vzniku príčinnej súvislosti malo v konečnom dôsledku za následok zamietnutie žaloby ako takej.

18. V tomto kontexte neobstojí obrana zo strany žalobcu v tom smere, že úraz bol preukázaný, pretože túto skutočnosť ako aj následné liečenie, bolestné a vyplatenie nemocenských dávok nikto zo strán sporu nespochybňoval. Na druhej strane však nedostatok samotnej príčinnej súvislosti má za následok neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu a v konečnom dôsledku zamietnutie žaloby ako takej. V konečnom dôsledku žalobca bol riadne oboznámený so všetkými dôkazmi, ktoré vykonal súd prvej inštancie, zároveň si bol vedomý aj záverov znaleckého dokazovania, ktoré pre súd zadovážil žalovaný, pričom žiadna zo strán nespochybňovala protiprávnosť konania zo strany žalovaného. Rovnako nikto v prejednávanej veci nespochybňoval, že žalovaný bol v čase škodovej udalosti pod vplyvom alkoholu, nikto rovnako nespochybňoval, že k služobnému zákroku boli privolaní tretou osobou a ani nikto nespochybňoval tú skutočnosť, že policajti použili proti žalovanému donucovacie prostriedky. Pokiaľ však v prejednávanej veci tak, ako bolo vyššie uvedené nebola bezpečne preukázaná príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodu, t.z. zlomením prstu zasahujúceho policajta s protiprávnym konaním žalovaného, pričom žalobca o tejto skutočnosti mal vedomosť, nakoľko so znaleckým posudkom, ktorý spochybnil priebeh úrazového deja a vylúčil príčinnú súvislosť bol riadne oboznámený, nenavrhol žiadne kontrolné dokazovanie, prípadne dokazovanie na preukázanie jeho tvrdení. Neuniesol potom v konečnom dôsledku dôkazné bremeno v spore na bezpečné preukázanie príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním zo strany žalovaného a vznikom škody na strane poškodeného zamestnanca žalobcu.

19. Preto bol správny postup súdu prvej inštancie, ktorý žalobu z tohto dôvodu ako nedôvodnú zamietol a odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

20. V časti, v ktorej bolo konanie zastavené, odvolanie podané nebolo a preto v tejto časti je rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný a rozhodovaním odvolacieho súdu nedotknutý.

21. Odvolací súd nezistil žiadne pochybenie na strane súdu prvej inštancie vo vzťahu k rozhodovaniu o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie, kedy žalovaný, ktorý mal v konaní v plnom rozsahu úspech má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi, ktorý v konaní úspech nemal.

22. Z obdobného princípu vychádzal aj odvolací súd pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania, kedy v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešnému žalovanému odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP s tým, že v súlade s § 262 ods. 1, 2 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, pričom o výške o náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovoľaťel domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).